

ROLA OWOCU I DARÓW DUCHA ŚWIĘTEGO *(w życiu człowieka wierzącego)*

I. Owoc Ducha Świętego – definicja, rola D.Świętego a rola wierzącego w przyniesieniu owocu.

A. Definicja - czym jest owoc Ducha Świętego?

Owoc Ducha Świętego to odzwierciedlenie Jego charakteru w nas.

Definicję owocu Ducha Świętego znajdujemy w liście do Gal. 5:22-23

22. *Owoce zaś Ducha są: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność,*

23. *Łagodność, wstrzeźliwość. Przeciwno takim nie ma zakonu.*

W liście ap.Pawła owoc ten został zebrany w dziewięć nierozdzielnych cech obecności i działania D.Świętego w tych, którzy „narodzili się z wody i z Ducha”.

Fakt, że jest to owoc Ducha Świętego niesie za sobą kilka istotnych wniosków:

B. Nikt z ludzi nie jest w stanie wzbudzić ten owoc sam z siebie ponieważ:

a) jest to owoc Ducha Świętego a nie człowieka!

b) jest jakby martwy dla Ducha Świętego! (por. Efez. 2:1: „I wy umarliście przez upadki i grzechy wasze”)

Dlatego, aby w człowieku mógł być widoczny owoc Ducha Świętego, owoc życia, który podoba się Bogu potrzebnych jest kilka kroków:

Po pierwsze, musi zrozumieć, że jest martwy duchowo dla Ducha Świętego (por. Ef.2:5)

Po drugie musi doświadczyć narodzenia z Ducha, jak czytamy w:

- Ew. Jana. 1:13: *Którzy narodzili się nie z krwi ani z cielesnej woli, ani z woli mężczyzny, lecz z Boga.*

- Jan. 3:5-6: *Odpowiedział Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego. Co się narodziło z ciała, ciałem jest, a co się narodziło z Ducha, duchem jest.*

Tylko będąc już w Bogu człowiek zostaje stworzony, przeznaczony do dobrych uczynków, jak czytamy w Efez. 2:10: „Jego bowiem dziełem jesteśmy, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, do których przeznaczył nas Bóg, abyśmy w nich chodzili.”

Po trzecie musi trwać w oddaniu się Chrystusowi, jak czytamy: *Jan. 15:5: „Ja jestem krzewem winnym, wy jesteście latoroślami. Kto trwa we mnie, a Ja w nim, ten wydaje wiele owocu; bo beze mnie nic uczynić nie możecie.”*

Bez Ducha Świętego, bez Jego miłości w naszym sercu, Jego cierpliwości, Jego pokoju itd. nie jesteśmy w stanie nic dobrego uczynić dla Boga!

C. Choć jedynie w mocy Ducha Świętego, to jednak człowiek wierzący jest odpowiedzialny za przynoszenie owocu, a nie Duch Święty!

Jeżeli w naszym życiu nie widać owocu Ducha Świętego lub też ten owoc jest mierny, to jest to nasza wina, a nie D. Świętego. To nie Duchowi Świętemu, ale swoim uczniom Jezus przykazał:

„i przeznaczyłem was, abyście szli i owoc wydawali i aby owoc wasz był trwały...”
Jan. 15:16

a) jest to więc „owoc nasz”

Mat. 13:23

23. A posiany na dobrej ziemi, to ten, kto słowa słucha i rozumie; ten wydaje owoc: jeden stokratny, drugi sześćdziesięciokratny, a inny trzydziestokratny.

b) „ten wydaje owoc” – a więc wydaje „owoc Ducha”, w Jego mocy, ale człowiek wierzący

Mat. 7:20

20. „Tak więc po owocach poznacie ich.”

c) kogo mamy poznać po owocach – Ducha Świętego czy chrześcijan? Naturalnie, że mowa tutaj o ludziach wierzących.

Owoc Ducha Świętego jest świadectwem obecności i działania Ducha Świętego w życiu człowieka wierzącego. Tylko On jest w stanie dokonywać w nas przemiany naszego charakteru, na tyle jednak, na ile Mu na to przyzwolimy.

Poszczególne oznaki, wymienione cechy obecności Ducha Świętego w Gal.5:22-23 są nierozdzielne. Każde z nich musi mieć miejsce w życiu wierzącego.

II. Rola poszczególnych cech owocu Ducha Świętego:

1. Miłość – rola miłości

- jest ona cechą wyróżniającą ucznia Chrystusa

Czytaliśmy w Mat.7:20, że „po owocach poznacie ich”. Natomiast inne fragmenty wskazują, że uczniów Jezusa Chrystusa mogą ludzie poznać przede wszystkim po miłości! Jak czytamy w Jana 13:35: *„Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie.”*

- jest ona wypełnieniem zakonu – jak czytamy w Rzym. 13:8:

„Nikomu nic winni nie bądźcie prócz miłości wzajemnej; kto bowiem miłuje bliźniego, zakon wypełnił.”

- tylko przez nią patrząc możemy zakryć, przebaczyć innym ich grzechy wobec nas.

Jak czytamy w 1 Piotr. 4:8: *„Nade wszystko miejcie gorliwą miłość jedni ku drugim, gdyż miłość zakrywa mnóstwo grzechów.”*

Posiadanie tej miłości ku braciom i siostram jest miarą naszej doskonałości przed Bogiem. Jak czytamy w 1 Jan. 4:12b: *„Boga nikt nigdy nie widział; jeżeli nawzajem się miłujemy, Bóg mieszka w nas i miłość jego doszła w nas do doskonałości,”*

Wzorem miłości jest sam Jezus Chrystus, który swoim życiem i postawą wobec nas pozwala nam zrozumieć czym jest w ogóle Boża miłość. Jak czytamy w Rzym. 5:8 *„Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam przez to, że kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł.”*

2. Radość – rola radości

- jest to radość pochodząca od Boga. Jako chrześcijanie mamy radować się z tych rzeczy, z jakich radowałby się Duch Święty, gdyż chodzi o radość, jak czytamy w I Tes.1:6: *„...z Ducha Świętego...”*

- pragnieniem Chrystusa było, aby Jego uczniowie radowali się, jak czytamy w Jan. 15:11: *„To wam powiedziałem, aby radość moja była w was i aby radość wasza była zupełna.”*

- powodem radości jest otrzymanie zbawienia i wiecznego życia w Chrystusie, jak czytamy w Łuk. 10:20: *Wszakże nie z tego się radujcie, iż duchy są wam podległe, radujcie się raczej z tego, iż imiona wasze w niebie są zapisane.*

3. Pokój – rola pokoju

- jego źródłem jest tylko i wyłącznie Duch Święty. Jak czytamy w Jan. 14:27 *„Pokój zostawiam wam, mój pokój daję wam; nie jak świat daje, Ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze i niech się nie lęka.”*

- napełnienie pokojem i radością daje nadzieję wiecznej chwały. Jak czytamy w Rzym. 15:13: *A Bóg nadziei niechaj was napełni wszelką radością i pokojem w wierze, abyście obfitowali w nadzieję przez moc Ducha Świętego.*

- do pokoju Bożego prowadzi pokój z Bogiem, jak czytamy w Rzym. 5:1

1. Usprawiedliwieni tedy z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa,

- Duch Święty poprzez „pokój Boży” daje nam możliwość zaufać, wyciszyć się, uspokoić, składając wszystkie troski na Niego. Wówczas jak czytamy w Psalmach

możemy być pewni, że:

- „*Na niwach zielonych pasie mnie. Nad wody spokojne prowadzi mnie.*” (Ps. 23:2)
- „*Jedynie w Bogu jest ucieszenie duszy mojej, Bo w nim pokładam nadzieję moją!*” (Ps. 62:6)

4. Cierpliwość – rola cierpliwości

Greckie słowo wyrażające cierpliwość można też przetłumaczyć jako wielkoduszność. A Słowo Boże mówi, że mamy być: „*wielkoduszni wobec wszystkich.*” 1 Tes. 5:14

- cierpliwość też jest możliwa tylko dzięki mocy samego Boga, jak czytamy w Kol. 1:11: *Utwierdzeni wszelką mocą według potęgi chwały jego ku wszelkiej cierpliwości i wytrwałości, z radością*

- cierpliwość nie jest sprawą wyboru, ale naturalną cechą chrześcijanina, jak czytamy w Kol. 3:12: *Przeto przyobleczcie się jako wybrani Boży, święci i umiłowani, w serdeczne współczucie, w dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość,*

- nasza cierpliwość wzmocniana jest przez uciski i doświadczenia. Dlatego czytamy w Jak. 1:2-3: *Poczytujcie to sobie za najwyższą radość, bracia moi, gdy rozmaite próby przechodzicie. Wiedząc, że doświadczenie wiary waszej sprawia wytrwałość,* oraz w Rzym. 12:12: *W nadziei radośni, w ucisku cierpliwi, w modlitwie wytrwali;*

5. Uprzejmość – rola uprzejmości

- mamy być uprzejmi wobec wszystkich ludzi, jak czytamy w 2 Tym. 2:24: *A sługa Pański nie powinien wdawać się w spory, lecz powinien być uprzejmy dla wszystkich, zdolny do nauczania, cierpliwie znoszący przeciwności,*

Uprzejmość Chrystusa wobec nas wyrażona została w tym, że On jako pierwszy wyciągnął do zgubionego człowieka swoją zbawienną dłoń, bo „*kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł.*” W ten sposób Chrystus może wzywać nas do okazywania sobie takiej samej uprzejmości wobec siebie nawzajem, jak czytamy w Efez. 4:32: *Bądźcie jedni dla drugich uprzejmi, serdeczni, odpuszczając sobie wzajemnie, jak i wam Bóg odpuścił w Chrystusie.*

6. Dobroć – rola dobroci

- dobroć to również cecha samego Boga, bo tylko On jest prawdziwie dobry, jak czytamy w Mar. 10:18b: *Nikt nie jest dobry, tylko jeden Bóg.*

Nikt z ludzi nie jest sam z siebie dobry (Rzym.3:10-12). Dlatego też dobroć jest możliwa tylko poprzez dar Ducha Świętego do życia wierzącego.

- mamy przyoblec się w dobroć, jak czytamy w Kol. 3:12: *Przeto przyobleczcie się jako wybrani Boży, święci i umiłowani, w serdeczne współczucie, w dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość,*

- dobroć powinna być cechą osób nauczających Bożego Słowa, jak czytamy w Rzym. 15:14: „*Ja sam zaś, bracia moi, mam pewność co do was, że i wy jesteście pełni dobroci, napelnieni umiejętnością wszelkiego rodzaju i możecie jedni drugich pouczać.*”

7. Wierność – rola wierności

- wierność to również cecha Chrystusa. My niestety często nie jesteśmy wierni Chrystusowi jako Panu, wierni decyzji, którą podjęliśmy dla Niego. Ale jak czytamy, „*jeśli my nie dochowujemy wiary, On pozostaje wierny, albowiem samego siebie zaprzecić się nie może.*” (2 Tym. 2:13)

- Bóg powierzy nam jakąś odpowiedzialną służbę wówczas jeśli okażemy się wiernymi w mniejszych rzeczach, jak czytamy w przypowieści o talentach: „*Rzekł mu Pan jego: Dobrze, sługo dobry i wierny! Nad tym, co małe, byłeś wierny, wiele ci powierzę; wejdź do radości pana swego.*” Mat. 25:21

- Będziemy również sądzeni na podstawie wierności Bogu (I Kor.3:9-16)

8. Łagodność – rola łagodności

- łagodność jest jednym z wyróżników posiadania Bożej mądrości, jak czytamy w Jak. 3:17: *Ale mądrość, która jest z góry, jest przede wszystkim czysta, następnie miłująca pokój, łagodna, ustępliwa, pełna miłosierdzia i dobrych owoców, nie stronnicza, nie obłudna.*

- łagodność jest cechą samego Chrystusa, jak czytamy w 2 Kor. 10:1: „*A ja sam, Paweł, napominam was przez cichość i łagodność Chrystusową, ja, który, gdy jestem u was osobiście, rzekomo jestem pokorny, a gdym daleko, jestem ponoć śmiały wobec was;*”

9. Wstrzemięźliwość – rola wstrzemięźliwości

Wstrzemięźliwość można też rozumieć jako opanowanie czy też umiarkowanie.

Wstrzemięźliwość objawia się w życiu człowieka wierzącego w wielu dziedzinach życia, np:

- wstrzemięźliwość w jedzeniu, w picciu alkoholu, a jeśli trzeba na jakiś czas w małżeństwie we współżyciu płciowym, jak czytamy w 1 Kor. 7:5: „*Nie strońcie od współżycia z sobą, chyba za wspólną zgodą do pewnego czasu, aby oddać się modlitwie, a potem znowu podejmujcie współżycie, aby was szatan nie kusił z powodu niepowściągliwości waszej.*”

- Wstrzemięźliwość rozumiana przede wszystkim jako opanowanie powinna być cechą charakteryzującą starszych zboru, jak czytamy w Tyt. 1:8 „*Ale gościnnie, zamilowany w tym, co dobre, roztropny, sprawiedliwy, pobożny, wstrzemięźliwy*”,

- Mamy być wytrwali w opanowywaniu samego siebie, jak czytamy w 2 Ptr.1:5-6.

III. Dary Ducha Świętego – wstęp

Wszystkie społeczności opierające swoją naukę wyłącznie na Piśmie Świętym głoszą potrzebę nowonarodzenia, jako warunku wejścia do Królestwa Bożego (Ew.Jana 3,3). Wszyscy nowonarodzeni chrześcijanie są raczej zgodni, co do faktu, że z chwilą nowonarodzenia stajemy się członkami ciała Chrystusowego, jednym ciałem z innymi wierzącymi (Gal.3,26-28).

Jednakże istnieją rozbieżności w poglądach i nauce odnośnie chociażby manifestacji i działania Ducha Świętego w tymże ciele Chrystusowym. Jesteśmy świadkami występowania niektórych zjawisk, jak uzdrawianie, prorocтва czy mówienie innymi językami zarówno w chrześcijaństwie biblijnym, jak i wśród wyznań chrześcijańskich, które nie opierają swojej nauki na Piśmie Świętym

(np. modlitwa na językach do Marii czy innych świętych). Podobne zjawiska, które występują w ruchach okultystycznych czy też w innych religiach świata, mogą być wywoływane przy użyciu hipnozy czy też psychomanipulacji. Czasami rzekomo nadprzyrodzone zjawiska mogą być jedynie elementem ludzkiego plagiatu, wywołanego u danej osoby pod wpływem ekstazy czy też nacisku i próbie przypodobania się danej grupie współwyznawców (którzy zaistnienia danego zjawiska od osoby lub grupy osób po prostu oczekują). Dlatego pamiętając, że własne spojrzenie winniśmy budować na fundamencie Bożego Słowa, jedynie na jego podstawie możemy znajdować odpowiedź na nurtujące nas pytania, wyjaśniać występujące zjawiska.

IV. Relacja owocu Ducha Świętego do darów Ducha Świętego.

1. Posiadanie darów Ducha nic nie znaczy, jeśli brak jest owocu Ducha!

Czytamy o tym w 1 Kor. 13:1-3:

Choćbym mówił językami ludzkimi i anielskimi, a miłości bym nie miał, byłbym miedzią dzwiczącą lub cymbałem brzęącym.

I choćbym miał dar prorokowania, i znał wszystkie tajemnice, i posiadał całą wiedzę, i choćbym miał pełnię wiary, tak żebym góry przenosił, a miłości bym nie miał, byłbym niczym

I choćbym rozdał całe mienie swoje, i choćbym ciało swoje wydał na spalenie, a miłości bym nie miał, nic mi to nie pomoże.

2. Posiadanie darów Ducha nie świadczy o stanie duchowości chrześcijanina!

Z listu ap.Pawła do Koryntian dowiadujemy się, że zbór ten posiadał wszystkie dary Ducha Świętego! Czytamy o tym w 1 Kor. 1:7:

„Tak iż nie brak wam żadnego daru łaski, wam, którzy oczekujecie objawienia Pana naszego Jezusa Chrystusa”

A jednak nadal zbor ten pozostawał cielesnym w swoim postępowaniu. Nie widać było tego przynoszenia owocu Ducha! Czytamy o tym w 1 Kor. 3:1-3

- 1. I ja, bracia, nie mogłem mówić do was jako do duchowych, lecz jako do cielesnych, jako do niemowląt w Chrystusie.*
- 2. Poilem was mlekiem, nie stałym pokarmem, bo jeszcze go przyjmując nie mogliście, a i teraz jeszcze nie możecie,*
- 3. Jeszcze bowiem cielesni jesteście. Bo skoro między wami jest zazdrość i kłótnia, to czyż cielesni nie jesteście i czy na sposób ludzki nie postępujecie?*

Jaka jest więc rola darów Ducha Świętego?

IV. Rola darów Ducha Świętego w życiu chrześcijanina

Dary Ducha Świętego mają służyć:

1. Dla przygotowania do służby i budowania Kościoła, jak czytamy w Efez. 4:12:
„Aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego”.
2. Dla pożytku całej wspólnoty, w której jestem. Nie mogą być więc używane jedynie dla zaspokajania własnych potrzeb, ale *„ku wspólnemu pożytkowi”* (I Kor.12:7)
3. Dla zbliżania się do siebie członków zboru i zachowania zboru w jedności. Jak czytamy w:
- Efez. 4:7: *„A każdemu z nas dana została łaska według miary daru Chrystusowego.”*
- Efez. 4:16: *„Z którego całe ciało spojone i związane przez wszystkie wzajemnie się zasilające stawy, według zgodnego z przeznaczeniem działania każdego poszczególnego członka, rośnie i buduje siebie samo w miłości.”*

VI. Istotne prawdy związane z nauką o darach Ducha Świętego

1. Dary Ducha Świętego jak wspomnieliśmy już wcześniej nie świadczą o duchowości zboru czy pojedynczego chrześcijanina (por. *I Kor.13;1-3, 1;6-7, 3;2-3*)
2. Nasze zwiastowanie powinniśmy skoncentrować na „krzyżu Chrystusa”. Błędem jest natomiast większe koncentrowanie swojej uwagi na domaganie się występowania w nas spektakularnych darów Ducha Świętego, znaków, cudów dla potwierdzenia naszego poselstwa, jak czytamy w
1 Kor. 1:22-23: Podczas gdy Żydzi znaków się domagają, a Grecy mądrości poszukują. My zwiastujemy Chrystusa ukrzyżowanego, dla Żydów wprawdzie zgorszenie, a dla pogan głupstwo”

3. Każdemu członkowi ciała Chrystusowego został przydzielony jakiś dar, jak czytamy w 1 Kor. 12:4 i 7 w.: „*A różne są dary łaski, lecz Duch ten sam. A w każdym różnie przejawia się Duch ku wspólnemu pożytkowi.*”

4. Czy możemy niejako wymuszać na Duchu Świętym, aby obdarował nas takim darem, jaki my sobie życzymy otrzymać? Kto wybiera i przydziela duchowe dary? Oczywiście musimy pamiętać, aby nie wchodzić w kompetencje i wolę Ducha Świętego, który sam rozdziela Dary, tak jak On chce, a nie tak, jak chce człowiek, jak czytamy w:

- 1 Kor. 12:11: *Wszystko to zaś sprawia jeden i ten sam Duch, rozdzielając każdemu poszczególnie, jak chce.*

- 1 Kor. 12:18: *Tymczasem Bóg umieścił członki w ciele, każdy z nich tak, jak chciał.*

- Hebr. 2:4: *A Bóg poręczył je również znakami i cudami, i różnorodnymi niezwykłymi czynami oraz darami Ducha Świętego według swojej woli.*

Przyjmijmy, że właściwym jest wniosek, iż nie powinniśmy modlić się o "wybrany przez nas dar", ponieważ to Bóg w swej mądrości rozdziela dary "umieszczając członki w ciele", tak jak On chce. Przyjmijmy również, że rzeczywiście taka modlitwa jest wchodzeniem w kompetencje samego Boga. Jednak jak wobec tego rozumieć chociażby wezwanie zawarte w I Kor. 14,1: "dążcie do miłości, starajcie się też usilnie o dary duchowe..." Dokładnie w j.greckim fragmencie ten brzmi: "ścigajcie miłość, współzawodniczcie zaś o rzeczy duchowe..."

Aby właściwie zrozumieć intencje tego wezwania dobrze jest spojrzeć na kontekst całego N. Testamentu, nawiązujący do potrzeby "ścigania" czy "współzawodnictwa" w życiu chrześcijanina. Zobaczymy wówczas wyraźnie, że ta potrzeba powinna być tłumaczona nie jako "potrzeba modlitwy", ale raczej jako potrzeba przyjmowania jakiejś określonej postawy. Jak czytamy m.in. w *Fil. 1;27-30, I Kor. 9;24-27*

VII. Jakie Dary Ducha Świętego znajdujemy w Piśmie Świętym?

- Dary wymienione w *Rzym. 12,6-8* to: prorokowanie, posługiwanie, nauczanie, napominanie, obdarowywanie, bycie przełożonym, miłosierdzie;

- Dary wymienione w 1 Kor. 12:8-10 to: mowa mądrości, mowa wiedzy, wiara, dar uzdrawiania, dar czynienia cudów, prorocstwa, rozróżniania duchów, języki, dar wykładania języków;

- Dary wymienione w 1 Kor. 12:28-31 to: dar apostołstwa, prorocstwa, nauczania, moc czynienia cudów, uzdrawianie, niesienie pomocy, kierowanie, różne języki;

- Dary wymienione w Efez. 4:11 to: dar apostołstwa, prorocstwa, ewangelisty, duszpasterstwa.